

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno 361. Usque Ad Annum 395

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1758

VD18 90117786

§. 25. Apollinaris Damnatio.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66032](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66032)

Sæculum IV. Gratianus, Gentilibus vestes Summi
 A. C. 375. Pontificis afferentibus, accipere noluit,
 dicens, non licere Christiano has gere-
 re; hunc titulum tamen ei, sicut & aliis
 Imperatoribus etiam post Constantinum,
 dederunt, quod in inscriptionibus visitur,
 necdum enim Imperatoribus Christianis
 maturum videbatur, omnes Ethnicorum
 usus supprimere. Sub initium tamen
 Regni Gratiani Grachus, urbis Romanae
 Præfectus, ad Idololatriæ ruinam omnes
 vires contulit, cavernam Mithræ evertit,
 Idolorum monstra, quæ ibi tegebantur,
 confregit, & combussit.

§. XXV.

Apollinaris damnatio.

Petrus Episcopus Alexandrinus Ariano-
 rum violentia Sede sua pulsus, & ex
 inde Romæ moratus, circa id temporis
 Concilio interfuit, a Damaso Papa cele-
 brato, in quo Apollinarem, & Timotheum
 Discipulum ejus, qui se Episcopum Alex-
 andrinum dicebat, damnavit, & depo-
 nit. Tunc primo Hæresis Apollinaris
 damnata, qui in hoc maxime errabat,
 quod diceret, Jesum Christum non ha-
 buisse humanum intellectum, nempe id
 quod apud Græcos *Noos*, & Latinis *Mens*
 dicitur, sed tantum carnem, nempe cor-
 pus, & animam sensitivam, Brutis com-
 munem; ei vero pro intellectu Divi-
 nitatem

nitatem fuisse. His potissimum Verbis Sæculum IV. A. C. 375.
 insistebat: *Verbum caro factum est.* Do- Epiph. ib. 2. c. 14. Greg. ibid. p. 744.
 cebatque, cum anima rationalis princi-
 pium peccati fuisset, non decuisse, ut eam
 Salvator assumeret. Illos, qui in Jesu
 Christo totam naturam humanam confi-
 tebantur, incusabat, quod eum in duo
 dividerent, & contendebat, duo, quo-
 rum quodlibet per se totum esset, vere
 uniri non posse. Dicebat, Jesu Christi
 corpus de Cælo descendisse, atque ex
 eo sequi, alterius fuisse naturæ, quam no-
 strum; illud post Resurrectionem fuisse
 dissipatum, ita ut Christus homo esse ma-
 gis videretur, quam revera esset. Apol-
 linaris errabat quoque in Doctrina Trini-
 tatis, quam ex uno Magno, Majori, &
 Maximo componebat, dicens, Spiritum
 S. esse quasi splendorem, Filium quasi ra-
 dium, & Patrem quasi solem. Accusaba-
 tur etiam a non nullis, quod cum Sabel-
 lio diceret, diversa solummodo esse No-
 mina, atque eundem esse Patrem, Filium
 & Spiritum S. Præterea antiquum er-
 rorem Millenariorum fovebat, docens,
 Jesum Christum mille annis regnaturum
 in terra, & adhuc totam legem cæremo-
 nialem esse observandam, Circumcisio-
 nem, Sabbatum, escarum distinctionem,
 Sacrificia cruenta, & omnia reliqua; sic-
 que figuras post realem veritatis consum-
 mationem reducebat.

Apol-

Sæculum IV. Apollinaris errores diu dissimulati fue-
A. C. 375. re, quod Sanctissimi Orientis Episcopi

eum magni æstimarent; nam vir erat ca-
 stigatis moribus, quondam S. Athanasio,
 S. Epiphanio, ipsi S. Basilio, & S. Grego-
 rio Nazianzeno amicitia junctus. Initio,
Har. 77. inquit S. Epiphanius: *quando ex ejus Dis-*
cipulis quemquam talia proferre audieba-
mus, a tanto viro hæc proficisci posse non
credebamus, & respondebamus, quod ipsi
Doctrinæ ejus altitudinem non capebant,
binc Doctrinam fingerent, quam ab eo non

Sup. XVI. *accepissent.* Ideo Concilium Antioche-
 num, & Epistola S. Athanasii ad Epictetum,
 Apollinaris hæreticus. quam deinde S. Epiphanius refert, hos erro-
 res damnant, at Apollinarem non no-
 minant. Circa hoc vero tempus, nempe

Basil. epist. *pe annum 375. & 376. ista hæresis ita*
293. Id. ep. *palam erupit, ut tolerari non potuerit.*
74. *Episcopi Ægyptii, in Palæstina pro fide*
exules, ei fortiter resistebant. Ad eos
S. Basilius scripsit, hos errores explicans,
monensque, ut ab erroribus quoque Mar-
celli Ancyрани, cui Paulinus Antiochenus
favere dicebatur, caverent.

Sectatores Apollinaris ausi sunt ab Ec-
 clesia se separare, & ipse eis proprium da-
Soz. VI. *re Episcopum; is fuit Vitalis Presbyter,*
6. 25. *cum S. Meletio communicans, morum,*
& vitæ puritate insignis, super populum
curæ suæ commissum vigilantissimus;
hinc tanta viro auctoritas! ferunt, ipsum
suspici-

suspicionem torfisse, a Presbytero Flavia-Saeculum IV.
 no se contemni, ejusque invidia fieri, ut A. C. 376.
 sibi ad Episcopum suum Meletium non
 ita, sicut antea, accessus pateret; ut ut
 autem hoc se habeat, Vitalis quartæ Di-
 visionis caput Antiochiæ evasit; duæ
 enim jam diu erant Catholicorum Sectæ,
 nempe Meletii, & Paulini; alia ex parte
 semper etiam Arianorum aderat Episco-
 pus. Euzoius Arianorum Princeps circa *Soer. IV.*
 id tempus fatis cessit, in cujus locum *c. 35.*
 Episcopum agnoverunt suum, Doro-
 theum, quem alii Theodorum dicunt;
 hæc contigerunt Valente, & Valentinia-*Theod. V.*
 no juniore Consulatum gerentibus, nem-*hist. c. 3.*
 pe anno 376. Vitalis, & ipse Apollina-
 ris nihilominus pro Catholicis haberi vo-*Greg. Naz.*
 lebant, & jactabant se cum S. Damaso *ad Cled. p.*
 communicare. Doctrinam suam illos, *738. Hæc.*
 qui suæ Sectæ non erant, solertissime ce-*77. n. 20.*
 labant, & cum Ecclesia loqui videbantur;
 dicit S. Epiphanius, seipsum hac dissimu-
 latione fuisse deceptum. *22. 23. &c.*

*Cum essem Antiochiæ, inquit S. Epi-
 phanius: Apollinaristarum Principibus,
 quos inter erat Vitalis Episcopus, collo-
 cutus sum. Vitalis a Paulino erat divisus,
 quamvis uterque fidem Orthodoxam doce-
 re videretur. Vitalis Paulinum Sabellia-
 nismi incusabat; ideo nullatenus cum Pau-
 lino communicavi, donec mihi fidei suæ
 Confessionem dedisset, cujus Prototypum
 habe-*

Sæculum IV. *babebat, Beati Patris nostri Athanasii*
 A. C. 376. *manuscriptum. Qui Paulinum sequen-*
 tur, Vitali objecerunt, quod diceret, *Jesu-*
sum Christum non fuisse perfectum homi-
nem; illico Vitalis respondit; confitemur,
Jesum Christum assumpsisse hominem per-
fectum. Ad hæc verba adstantes omnes ad-
miratio rapuit, atque gaudium animos sub-
bat. Ego vero, qui artes eorum, & fran-
des noveram, urgebam, ut confiteretur,
utrum Jesus Christus assumpsisset carnem
naturalem? respondit, assumpsisse. In-
utrum ex Virgine Maria sine viri coop-
ratione, Spiritus S. virtute? etiam ad
hoc consensit. Ergo, inquam: Verum
Deus, Dei Filius venit, ut assumeret ex
Virgine carnem naturalem? & hoc oculis
serio affirmavit. Tum gaudium perfec-
debat cor meum; venerant enim ad me
Cyprum, qui dixerant, eum bis contrarium
defendere. Ulterius interrogavi, an Ver-
bum etiam animam assumpsisset? eadem
gravitate, qua prius, id affirmavit, ad hoc
id negari non posse. Postquam tam de ani-
ma, quam de carne quaestiones posueram,
tandem interrogo, utrum Jesus Christus
intellectum habuerit? illico negavit. Eg-
dico: quomodo ergo affirmas, quod fuerit
homo perfectus? tunc recondita mentis
aperuit his verbis: dicimus, Jesum Chris-
stum esse hominem perfectum, & pro intel-
lectu ponimus Divinitatem cum carne, &

anima. Uterius aliquamdiu duravit dis-
putatio, sed frustra, & S. Epiphanius mœ-
rens recessit, quod videret tantæ virtutis
viros, hæresi corruptos.

Sæculum IV.
A. C. 376.

§. XXVI.

Hæreses circa Sanctam Virginem.

Ex Sectatoribus Apollinaris nati sunt
Antidico-Marianitæ, id est, Mariæ
adversarii, dicentes, non permansisse
semper Virginem, sed post Jesu Christi
Nativitatem liberos ex S. Joseph genuis-
se. Cum S. Epiphanius audivisset, hunc
errorem per Arabiam spargi, scripsit pro-
lixiorē epistolam, ut eum refutaret, ad
omnes Fideles hujus Provinciæ, Episco-
pos æque, ac Laicos, imo & Catechume-
nos directam. Refert aliquas traditio-
nes, ad S. Josephum spectantes, quæ ex
libris apocryphis desumptæ creduntur;
at vero ad objectiones, quas Hæretici
contra Virginitatem perpetuam Mariæ
ex Scriptura erui debere putabant, soli-
de respondet. Eodem tempore, & in ea-
dem Regione alius error, isti directe op-
positus, invaluit, cum aliqui Sanctam Vir-
ginem tanquam Numen venerarentur.
Qui hanc sectam sequerentur, Collyri-
diani dicti sunt, quia cultus, quo Virgi-
nem prosequerentur, in eo potissimum
consistebat, quod eidem Placentas, Græ-
ce Collyrides dictas, offerrent. Hæc su-
per-

Epiph. hæc.
77. n. 26.
hæc. 78.

Id. hæc. 79.

Hist. Eccles. Tom. IV.

Ii

per-